
Vraždy v Cherringhamu

Tělo v jezeře

Matthew Costello, Neil Richards

Jack otevřel dvířka své staré bárky zvané *Šedá husa* a ranní slunce ho praštilo přímo do obličeje. Vanul mírný větřík, jenž přinášel vůni trávy z luk, které začínaly jen několik kroků od břehu. Podíval se na vodu – hladina Temže se jemně vlnila kolem boků lodi.

To je ten sen, pomyslel si.

Společně s Katherine plánovali, že se sem odstěhují na odpočinek. Že se přizpůsobí zdejšímu pravidlům a povedou tady život, který jim připadal tak bláznivý – dva Američané, kteří žijí podle anglických zvyků.

To by byla ohromná zábava, shodovali se.

A potom – jako by to všechno byl jen vtip, opravdu jenom sen – Katherine onemocněla a kousek po kousku, den po dni se mu ztrácela před očima.

Až nakonec byla pryč. A krátce nato se Jack z nepříliš jasných důvodů rozhodl stejně odejít zrovna sem. Věděl, že ona by to tak chtěla.

Ano, ráda by ho viděla, jak takhle stojí v tomhle úžasném cotswoldském ránu, dokonalém jako obrázek. Katherine by to zbožňovala.

Za sebou zaslechl syčet konvici. Riley se také vyhrabal z pelechu a štouchal do něho nosem, protože netrpělivě čekal, až s pánem vyrazí na ranní procházku.

„No jo,“ podrbl Jack svého špringrspaněla. „Tak začneme nový den, co říkáš?“

* * *

Coural se po rozměklé pastvině a vyhýbal se místům, kde chomáče trávy ustupovaly mokravým pláckům bláta.

Zdalo se, že Riley už se naučil, jak běhat po takové louce, takže si sotva zablátil tlapky, přestože tryskem od Jacka odbíhal, aby se vzápětí stejně rychle vracel, jako by aportoval imaginární míček.

Jack si s sebou na ranní procházku vzal vysoký hrnek, do kterého si uvařil oblíbený čaj English Breakfast, a slastně si o něho nahříval dlaně. Tohle nebyl přísně vzato jeho svět, ale Jack ho stejně miloval.

Pes se k němu řítí, jako by pána vyzýval, ať běhá spolu s ním. Kdysi před lety si Jack tuze rád užíval dlouhých běhů. Zvláště když měl za sebou únavnou šichtu, kterou strávil v ulicích New Yorku. Vždycky si přitom pročistil hlavu.

Kvůli rozviklaným kolenům toho musel nechat.

Riley naklonil hlavu na stranu, štěkl, a pak zase odběhl, letěl jako vítr, kličkoval, ale všeobecně mířil k velmi starému kostelu na západním okraji pastviny, kde pozemek lemovala úzká silnička.

Jack se pustil za Rileyem a upíjel chladnoucí čaj. Ucítil, jak mu v kapse zavibroval telefon.

Sáhl do bundy a vylovil mobil z kapsy – i tak uhodl, kdo mu asi volá.

„Ahoj, Jacku, tady Sarah.“

„Dobré ráno, Sarah,“ odpověděl.

„Jacku, sedím zrovna u Tonyho v kanceláři. Volal mi, abych přišla.“

„Tak ho ode mě pozdravuj,“ řekl Jack. Riley dorazil na konec neviditelného vodička a otočil se ke zpátečnímu úprku.

Jack měl Tonyho Standishe rád. Chápal ho jako ztělesnění ideálu všech britských advokátů. Navíc to byl důvěryhodný právní poradce Sarah i jejích rodičů.

Jack čekal. Mohl se vsadit, že když mu Sarah takhle poránu volá, tak k tomu bude mít nějaký důvod.

„Co myslíš, mohl by ses sem za námi zastavit?“

V hlase jí bylo slyšet jak napětí, tak vzrušení.

„Budu hádat, jo?“ řekl Jack. „Něco se asi stalo, že?“

Cherringham byl možná zastrčené maloměsto, ale lidé jsou všude stejní, ať žijí v ulicích New Yorku, nebo v uličkách anglického městečka.

„Jistě.“

Čekal, protože si myslel, že by mohla přidat nějaké podrobnosti, proč mu volá a žádá ho, aby se k nim přidal.

Místo toho prohlásila: „Bude lepší, když ti zbytek povím, až sem přijdeš. Potřebuji tvou pomoc, Jacku.“

Jack příkyvoval, jako by Tony a Sarah stáli uprostřed pastviny spolu s ním; zatím ovšem neměl nejmenší tušení, proč mu Sarah vlastně volá a kvůli čemu se na ni Tony obrátil.

„Jasná věc. Jenom vrátím Rileyho na *Husu* a hned letím za vámi.“

Na to Sarah řekla jen „díky“, protože Jacka dobře znala a věděla, že dokáže vycítit, když něco visí ve vzduchu.

Jack se teprve v té chvíli opravdu probral, zvláště když mu předhodila takové lákadlo. „Žádný problém. Jsem tam co nevidět.“

Vyklubal se dokonalý den s modroučkou oblohou, takový, jaký by jeho žena milovala. Jack byl tuze zvědavý, co ho za chvíli čeká.

„Kávu, Jacku?“

„Určitě, určitě, černá by bodla.“ Advokátova sekretářka stála ve dveřích a příkyvovala. „Hned to bude, pane Brennan.“

Pan Brennan.

Když tak stál v Tonyho dokonalé kanceláři bez jediného kazu, připadal si Jack spíš jako bezdomovec. Tony si oblékl – jako obvykle – nažehlený tmavý oblek, kaštanově hnědou kravatu a z náprsní kapsičky mu koukal dokonale poskládaný kapesníček.

To naopak Jack na sobě měl zmačkané džínsy, které si natáhl, když ráno vstával, a flanelovou košili, na které – pokud věděl – sedělo několik skvrn od včerejší večeře. Černé boty měl po ranní vycházce trochu zmáčené a teď na nich osychalo světle hnědé bláto.

Slíbil přece, že se za nimi hned rozběhne...

Jack se posadil na židli a Tonyho recepční, škrobená šedovlasá dáma, mu neslyšně přinesla šálek kávy.

„Děkuji, Emmo.“ Tony se na ni usmál, ale počkal, až zavře dveře.

„Tak co se děje?“ zeptal se Jack.

Tony se otočil k Sarah. „Prosím tě, mohla bys Jackovi povědět, co a jak se odehrálo? Obávám se, že jde o docela příšernou záležitost. Velice špatnou, opravdu.“

Jack upil silné, lahodné černé kávy. Zahleděl se na Sarah.

„Týká se to včerejší noci, Jacku. Té sešlosti v reptonském sídle...“

A dala se do vyprávění.

„Ráno v jezeře našli tělo.“

Jack přikývl, posadil se pohodlněji a napjatě poslouchal.

Tělo v jezeře.

Tímhle spolehlivě upoutala jeho pozornost.

Sarah začala tím, že Jackovi vylíčila, co se dělo předešlého večera – popisovala mu velkolepý flám, jehož účelem bylo nalákat francouzského starostu a jeho zástupkyni, aby podepsali partnerskou dohodu své obce s Cherringhamem.

Musela mu ten pojem vysvětlit podrobněji. *Partnerství*. Měl pocit, že ve Státech se tomu říká „sesterské obce“.

Vzpomněl si na rčení, že Spojené státy a Velká Británie jsou dvě země, které odlišuje společný jazyk.

Svatá pravda.

Vyložila mu, jakou roli v celé té události sehrála ona, a popsala obsah powerpointové prezentace, kterou tam předváděla: propojení městeček Cherringham a Saint Martin, které by přineslo dobré příležitosti pro obě strany.

Pokračovala vyprávěním o večeři, následném popíjení, a také – proboha, přivádělo ji to do rozpaků ještě teď – o tanečním hadu, který se potácivě plazil reptonským sídlem.

„Ech, ty ses do toho předpokládám nezapojila, co?“ prohodil Jack a maličko se usmál.

Sarah zavrtěla hlavou.

„To ne, ale všichni už byli dost nametení. Já jsem odcházela kolem jedné ráno. Nejspíš jsem měla zmizet daleko dřív. Ale prostě přišla chvíle, kdy mi připadalo, že se všechno nějak začíná vymykat kontrole.“

Tu se do jejího líčení zapojil i Tony.

„Musím přiznat, že já jsem se zdržel o něco déle. Koneckonců jsem tam působil jako advokát, který měl shromažďovat všechny připomínky k té nešťastné dohodě.“

„Poslyšte, Tony, já si vás nedovedu představit, že byste se... přidal k tomu hadovi, či ano?“

Tony vzal Jackovu otázku vážně.

„Pane na nebi, to ne. Já jsem tam byl pro všechny jako pouhý divák, smál jsem se, popíjel. Když večírek pokračoval společnou koupelí ve vířivce, omluvil jsem se a odešel.“

„Prokrista,“ vzdychl Jack. „Tohle mi nepřipadá moc cherringhamské.“

„Přesně tak.“

„Tony mi zavolal dneska ráno,“ řekla Sarah.

„Ano, správně,“ znovu pokračoval advokát. „Všude po Repton Hall se motala policie a všechny vyslýchala. V té chvíli už to začalo vypadat na mezinárodní skandál.“

„Co to tělo?“ chtěl vědět Jack.

„Jde o Laurenta Bourdina, starostu obce Saint Martin sur Mer. Zdá se, že jak byl opilý, vzal si na břehu jezera jednu malou veslici a vydal se k té pošetilosti...“

„K pošetilosti?“

Jack se podíval na Sarah.

„Aha – no, je to něco jako chrám, který stojí na malém ostrůvku uprostřed jezera. Taková jakoby starořecká stavba, ale jde jen o dekorativní záležitost.“

„Tak teď už mi to označení dává celkem smysl.“

„Jak se zdá, doplul až k ostrůvku,“ ujal se Tony znovu slova. „Potom asi musel uklouznout v bahně, padl po zádech do vody a narazil hlavou do balvanu.“

„Hnusná věc. Takže to tělo...?“

„Prostě plavalo v jezeře. Až do dnešního rána. Lady Reptonová si ho všimla první. Zavolala policii, a přijeli – jak vy říkáte – *fofrem*.“

Jack přikývl.

Sarah nepochybně poznala, že Jack už o případu přemýšlí. Skládá si k sobě všechny údaje, jak se je postupně dozvídá.

V tom se projevovaly jeho instinkty newyorského detektiva, vycizelované v nebezpečných ulicích Manhattanu. „Můžeme vám se Sarah vyjmenovat všechny, kdo tam byli. A sešla se tam docela početná parta. Místní důležití lidé a společenské špičky.“

Jack pořád nic neříkal a přemýšlel.

Ale potom...

Podíval se napřed na Sarah, pak na Tonyho a zamračil se.

„Opilý starosta uklouzl, praštil se do hlavy a utopil se. Šetří to policie.“ Nadechl se. „Proč jste potom zval Sarah i mě?“

Tony lehce zafuněl.

„To chtěla lady Reptonová, Jacku. Vy ji přece znáte.“

„Ano, jistě. Důležitá stará dáma.“

„No, tohle všechno jí pochopitelně přijde strašně otravné. A celý ten včerejší podnik, který sbubnoval a kormidloval její vnuk...“

Tony zaváhal. Jack hned pochopil, že Simon Repton nejde Tonymu moc pod vousy. „Simon Repton a jeho skvělé plány, co všechno by se dalo s jejich starým sídlem podnikat. Teď má lady Reptonová strach, že to neštěstí pošpiní dobré jméno celé rodiny.“

„Ale policie to přece už vyšetřuje, nebo ne?“

„Samozřejmě. Alan už tam šmejdí od samotného rána. Jak jsem slyšel, kriminálka z Oxfordu by měla dorazit co nevidět. Navenek to opravdu vypadá jako nehoda. Ale i tak, jak už jsem říkal, vy přece lady Reptonovou znáte.“

Sarah se zahleděla na Jacka. Třeba má pravdu. Nic víc než nehoda, kterou spolehlivě vyšetří policie.

Upřel na ni pohled, jako by vycítil, že se na něho dívá. „Dobře, tak mám dojem, že bychom si s ní mohli promluvit.“

„A taky se Simonem,“ dodal Tony. „Včera večer to byla jeho *akce*, aby se tak řeklo. Ze šlechtického sídla udělal konferenční centrum. Splnil si velký sen, ovšem za peníze své babičky, to je jasné jak facka.“

Tony pohlédl na Jacka a potom na Sarah. „Uděláte to? Byla by to od vás velká laskavost. Ale pořád jsem přesvědčený, že šlo opravdu jen o hroznou nehodu.“

„Taky myslím,“ přikyvoval Jack.

Míni to opravdu vážně? napadlo Sarah.

Jack vstal a napřáhl ruku k advokátovi.

Sarah měla náhle nutkavý pocit, že se Jack doteď zabýval úvahami, které si nechal pro sebe, a že jí o nich poví, hned jak od Tonyho Standishe odejdou.

„Tak co, Jacku, co si o tom myslíš?“

V první chvíli se na ni nepodíval, jen mžoural do sluníčka.

Pak se k ní otočil. „Víš, Sarah, někdy je nehoda opravdu jen obyčejná nehoda.“ Zavrtěl hlavou.

„Já vím, ale přece nám to nic neudělá, když se na to koukneme. Už kdyby jen proto, abychom trochu pacifikovali lady Reptonovou.“

Jack přikývl. Potom ale připomněl: „Je to ovšem záležitost policie. Jejich lidi už na tom pracují. Já ti nevím, Sarah...“

Sarah reagovala stručnou, ale zásadní námitkou.

„Jo, to je pravda. Ale co kdybychom přece jen mohli něčím přispět?“

Pak ještě, spíš pro úplnost, dodala.

„A lidem se *má* pomáhat, nebo ne?“

Jack znovu přikývl. Zhluboka se nadechl. Ano, pokusit se vyjasnit, jaká je skutečná pravda o té neblahé události. Přispět k uzavření případu.

Pak se usmál. „No jasně.“

Prohlásil to se srdečností, která se jí na něm tolik líbila.

„Nemůže být na škodu, když se zeptáme na pár věcí. Taky bude zajímavé setkat se s tím chlápkem Simonem.“

„Pochybuji, že se ti bude zamlouvat,“ poznamenala Sarah.

Jack se zasmál.

„To už jsem si domyslel podle toho, jak se na něho tvářil Tony.“

„Ten chlap je jako chobotnice – víš přece, jak to myslím,“ zabručela Sarah, ale jen tím ponoukla Jacka k dalšímu zasmání.

Rozhlédl se kolem dokola.

„Pokud jde o počasí, zdá se, že bude hezky,“ konstatoval. „Co takhle jet austinem se staženou střechou?“

„Skvěle,“ souhlasila Sarah a šla s ním k malému sportovnímu autíčku zaparkovanému před městskou radnicí. Tohle věkovité vozítko s vysokým řidičem za volantem už bylo pro obyvatele Cherringhamu docela známým zjevem.

Ujížděli k sídlu Repton Hall, mlčeli, těšili se ze slunce, větru a celého nádherného dne.

Přeložil Jan Mrlík